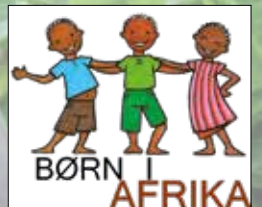

Børn i Afrika

- i samarbejde med Folkekirken's Nødhjælp
Nr. 1 April 2020 - 23. årgang

STUDIETUREN 2020

- stadig ledige pladser

Børn i Afrika gennemfører i samarbejde med Folkekirkens Nødhjælp studietur til Uganda fra fredag d. 2. oktober til lørdag d. 17. oktober 2020.

Under forudsætning af at der er 16 deltagere kan prisen holdes på kr. 18.450,-. Dette inkluderer fly, visum, indkvartering - helpension med 14 dage i Uganda, lokal transport i egen bus og entréer, men ikke forsikring og vaccinationer. Hovedformålet er at studere forskellige nødhjælps- og udviklingsprojekter i Uganda, heriblandt selvfølgelig BiA's projekter i Rakai / Lyantonde og Kampala. Der er desuden indlagt nogle dages naturoplevelser i Lake Mburo Nationalpark. Se det fulde program for turen på borniafrika.dk/studietur

Ca. halvdelen af pladserne på årets studietur er optaget, men der er stadig plads til dig på turen! Henvendelse til formanden for yderligere information på karstendam30@gmail.com

KORT NYT

Af Karsten Dam - karstendam30@gmail.com - formand, Børn i Afrika

Muligheder for foredrag

Er du i bestyrelsen eller medlem af en eller anden form for forening hvor I af og til har foredragsholdere? I så fald kommer vi gerne ud og fortæller om Uganda og Børn i Afrika. Foredraget er gratis, men selvfølgelig agiterer vi for vores arbejde ved den slags foredrag. Henvendelse til formanden.

Indhold i dette nummer

Som så ofte før har vores næstformand tilbragt nogle uger i Uganda sammen med vores projektmedarbejder Josephine Nakanwagi. Birgitte giver i dette blad en række bidrag med indtryk fra arbejdsturen. På side 10 kan du desuden læse en interessant artikel om sygeplejerske Bodil Lund, som var aktiv i Uganda omkring de turbulente år med Obote og Amin. Bodil er "still going strong" og formanden har mødt hende og talt med hende. Selve artiklen er lånt fra bladet "Sygeplejersken". På side 12 er "2019-status fra Masomo".

Generalforsamling 2020

Allerede nu kan vi oplyse at datoen for årets generalforsamling er mandag d. 26. oktober. På grund af besparelsen omkring medlemsblad nr. 2, vil indkaldelsen i år komme med mail og bilagene kan ses på hjemmesiden. Derfor som sagt vigtigt at vi har din e-mail. Hvis du ikke har en e-mail adresse vil vi gerne have et mobilnummer, så vi kan sende en sms når medlemsblad nr. 2 i år udkommer online.

Har vi din e-mail?

For at spare på de administrative udgifter hos BiA har vi besluttet fremover kun at udsende medlemsbrevet i trykt form 2 gange årligt. Blad nr. 2 august/september vil vi i stedet for udsende i elektronisk form. Det kræver at vi kender din e-mail adresse og hvis vi ikke allerede har den, bliver vi meget glade for at få den at vide.

Send os din email-adresse på mail til borniafrika@gmail.com

Sogneindsamlingen 2020

Som I hørte blev årets sogneindsamling med Folkekirken Nødhjælp aflyst på grund af Corona-virus. Heldigvis bidrog mange elektronisk og på dagen indkom over 4 millioner kroner. Du kan stadig nå at støtte via MobilePay 114400 eller via linket noedhjelp.dk/vaer-med/indsamling

Ladies and Gentlemen, dear parents.....

Sådan indledte vi mødet med forældre, børn og unge, da vi mandag den 17. februar havde indbudt til møde i kontoret hos Børn i Afrika i Kampala. Josephine og jeg havde planlagt mødet grundigt, og vi havde gennemdiskuteret, hvilke budskaber vi gerne ville have forældrene til at forstå. Mukiibi Samuel fra The Pearls var mødeleder - vi må øve os i, at få de unge mennesker på banen.

Af Birgitte Bech

Forventningsafstemning

Alle kom langvejs fra - fra Mbale, Sorotti, Lira, Lyantonde og fra Kampala området. Nogle ankom allerede søndag aften, da de ville være sikre på at være fremme til mandag formiddag, når mødet begyndte. Så Josephine måtte hurtigt finde madrasser frem til de - uventede - overnattende gæster. Nogle medbragte matokebananer, høns og jordnødder, det var deres gode bidrag til vores frokost.

Det er bestemt ikke altid, at møder begynder til planlagt

6 repræsentanter fra The Pearls var mødt op, de havde alle medbragt forældre eller pårørende.

tid, men i dag var vi heldige - klokken var kun 10.20 da vi kunne byde velkommen.

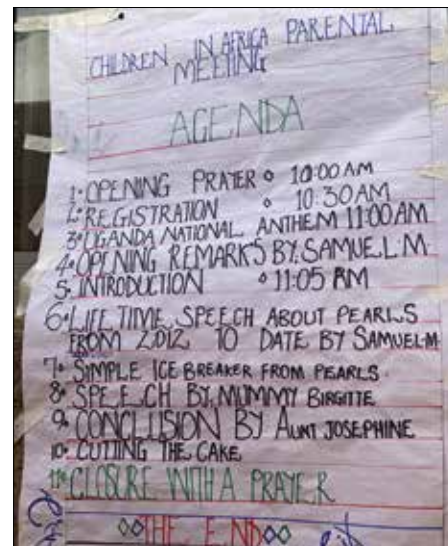
Det første vi bad forældrene om, var at nedskrive deres forventninger til vores møde, vi ville gerne på denne måde sikre os, at alle blev hørt og fik svar på deres spørgsmål.

Det officielle sprog i Uganda er engelsk, men ikke alle forstår og taler dette sprog, så ved vores møde skulle der oversættes til 3 forskellige lokale sprog.

Mukiibi Samuel fortalte meget levende om, hvilken betydning det har været for ham at være sponsoreret af **Børn i Afrika**, han kom med mange gode eksempler på, hvordan han nu ikke blot er blevet uddannet rent skolemæssigt men også menneskeligt dannet.

Aflive myter

Min opgave ved dette møde var blandt andet at få manet nogle

Program for dagens møde - et godt og langt møde som sluttede ved 17 tiden

historier til jorden. Mange forældre tror nemlig, at hvis deres barn er sponsoreret af en organisation, så er det organisationens ansvar og ikke deres ansvar, at barnet får skolegang og uddannelse. Mange tror også, at hver gang en mzungu (hvid person) lander i Uganda, så har de lommerne fulde af dollars, som de lystigt kaster om sig, andre udtaler at alle i Europa har swimmingpools. Andre forældre tror, at organisationer som Børn i Afrika tjener masser af penge på deres børn - sådan er der mange myter og vandrehistorier.

Det var også min opgave at fortælle om, hvordan vi i **Børn i Afrika** arbejder frivilligt - uden at få løn - for at samle penge ind til deres børns skolegang, samt at mennesker i Danmark giver penge til organisationen til børn de ikke kender, men fordi mange gerne vil give en hjælpende hånd.

Josephine og jeg var spændte på, hvordan forældrene ville modtage alle disse ord - og til vores overraskelse mødte vi stor forståelse og anerkendelse for det arbejde, der bliver gjort både i Danmark og Uganda.

Frokost og kage

Efter en dejlig frokost, så kom kagen på bordet - det med at skulle spise kage sammen, var en af de forventninger, som næsten alle havde nedskrevet, og jeg var glad for, at vi ikke havde sparet kagen væk. En af mødrene var så glad for vores møde, at hun absolut måtte danse, så vi fik gang i sang, musik og dans.

Mange smil og knus blev givet

Vi svarede på spørgsmål fra forældre, forældrene takkede for mødet og gav udtryk for, at de gerne kom en anden gang, fordi de havde fået så meget ud af at være med.

Stemningen ved mødet var god - jeg har tidligere hilst på flere af de fremmødte forældre, men jeg må indrømme, at jeg var spændt på, hvad der ville ske, når de sådan blev samlet, så kunne stemningen nemt gå den ene eller den anden vej. Det var godt at få tid til at veksle ord med hver enkelt - med eller uden hjælp til oversættelse - mens Josephine udbetalte skolepenge. Mange smil og mange knus blev givet og ved 17 tiden var alle igen på vej mod Mbale, Sorotti, Lira og Lyantonde.

Dagen efter ringede alle til Josephine for at fortælle, at nu var de kommet godt hjem, vores møde med forældre, børn og unge havde været en stor succes. Til næste år må vi prøve at få planlagt en tur, så vi kommer hele turen rundt: Mbale, Sorotti, Lira og Lyantonde - alle vil gerne have besøg fra **Børn i Afrika**.

Josephine - nu med "shoppingcenter"

Et kig ind i shopping centeret

Josephines nyopførte Ungdomshus, som hun kalder for Mother Mary's house

Da jeg var her sidste år, havde Josephine åbnet en butik, som blev passet af de unge mennesker, som bor hos hende. Men som tiden gik, gik det ikke så godt med butikken - huslejen var for høj og salget for småt.

Shoppingcenter

Josephine besluttede derfor at lukke butikken og i stedet for bygge lidt ekstra til hjemme, så der kunne åbnes en butik i forlængelse af køkkenet. Så selv om lokalet nu er blevet mindre er titlen på butikken blevet større, det er nemlig nu et "shoppingcenter", hvilket betyder, at der i den grad er plads til udvidelse på alle leder. Det er stadig de unge mennesker, som på skift passer "shoppingcentret", hvor der skal laves regnskab, skrives kvitteringer, laves poser af papir, vejes sukker af osv. osv. så der er mange opgaver for dem. Der er også aftalt aflønning, så alle har mulighed for at tjene en lille skilling.

Ungdomshus

Josephine har også fået opført endnu et hus på grunden. Jeg kalder det for et "Ungdomshus" - her er hus- og hjertorum til de børn og unge, som ingen steder har at tage hen

i f.eks. ferierne eller som trænger til at komme en weekend for at kunne læse og lave lektier.

Josephine fortæller mig, at turen til Danmark sidste år, inspirerede hende til, at hun måtte gøre noget, når hun kom hjem til Uganda, og resultatet er der nu: et ungdomshus.

Kvinden, der er fuld af ideer og gåpåmod

Efter at hun og jeg besøgte et børnehjem med 52 børn mellem 0 og 4 år, har hun nu fået den ide, at familien skal adoptere et barn, men heldigvis mener hun også, at hun vist lige skal tale med sin mand om sådan en beslutning!

Det er en fornøjelse at samarbejde med Josephine - vi har respekt for hinandens tilgang til arbejdet og altid en god og konstruktiv dialog. Jeg har set og oplevet, hvordan hun har udviklet sig gennem årene både personligt og fagligt. Hun er i dag en meget kvalificeret rådgiver, som bruger tid på at samtale, give gode råd og input til både forældre, børn, unge, lærere og skoler.

I mine samtaler med de 3 ugandiske bestyrelsesmedlemmer i **Children in Africa** giver de alle udtryk for, at Josephine gør et stort arbejde her.

Heldigvis giver hun også udtryk for, at hun er glad for at arbejde for **Børn i Afrika**.

"WE ARE FAMILY"

- en samtale med Mukiibi Samuel fra The Pearls

Af Birgitte Bech

Samuel var 10 år gammel, da han blev optaget i The Pearls - koret som Børn i Afrika havde i Danmark i 2012. Samuel er i høj grad en "goodwill ambassador" for Børn i Afrika i Uganda. Han fortæller glad og gerne om, hvilken forskel det har gjort for ham at møde og blive en del af Børn i Afrika.

I 2011 boede Samuel i Lyantonde sammen med sin onkel og deres tante samt deres børn. Han var elev i Kempega School, en af de skoler Tonny Mwebe besøgte for at finde egnede børn til koret. Skolens lærere havde udvalgt 50 børn, og her skulle Tonny så udvælge 5 børn til at deltage i koret.

Samuel - før kortiden

Fra skoletiden i Lyantonde fortæller Samuel: Jeg gik i den lokale skole i landsbyen, jeg havde ingen anelse om, at noget i verden kunne være anderledes. Jeg gik barfodet, jeg havde aldrig haft sko på, jeg havde aldrig spist med en gaffel, jeg havde aldrig set et tv. Vi var 5 der blev udvalgt fra Lyantonde til at deltage i The Pearls, den udvælgelse ændrede vores liv og vores muligheder for altid.

6 måneders forberedelse i Kampala

Da alle 18 korbørn var fundet fra Lyantonde, Lira og Sorotti, mødtes vi i Zana i Kampala, hvor vi brugte 6 måneder på at lære hinanden at kende, øve sange, danse og gå i skole. Vi fik sko, vi fik tøj, og vi lærte bordmanerer. Med 18 børn i huset, lærte vi, at der måtte være husregler, og vi lærte også, hvordan piger og drenge kan arbejde, lege og hygge sig sammen - vi trænede det at være sociale med andre.

Vi øvede sange og danse, og da Tonny syntes, vi var blevet gode nok, tog han os til et studie, hvor vi skulle indspille alle sangene. Det var spændende at være i studiet, og endnu mere spændende var det, da vi for første gang skulle høre vores egne sange og musik blive spillet fra en CD.

Introduktion til Danmark

Birgitte kom til Uganda for at introducere os til livet i Danmark - til maden, til det kolde vejr, lærte os bordmanerer, fortalte at vi ville få vores egen seng at sove i og meget mere. Hun lærte os forskellige danske ord, hun lærte os f.eks. at sige "thank you" på dansk, og vi husker stadig nogle af de danske ord og sætninger. En dag spiste vi dansk frokost, som var meget anderledes mad end den mad vi var vant til at spise. Vi husker stadig allesammen, at en fra koret spiste en serviet - når man ikke før har set en serviet, kan man nemt tro, at det er noget der kan spises.

Vi skulle også øve at optræde for andre, vores første koncert var i en kirke, og Kampalas borgmester kom og overværede koncerten. Det blev en god koncert, og alle i koret var meget stolte.

Før vi rejste til Danmark, lavede vi også en mindre kon-

Samuel fortæller på engelsk og Luganda. Gloria og Fred er parate til at oversætte til deres lokale sprog. Ikke alle forældre og pårørende forstod og talte engelsk.

cert i Eden Church, som er pastor Morris kirke. Pastor Morris er formand for **Børn i Afrika/Children in Africa** i Uganda. Pastor Morris bad for os og velsignede vores tur til Danmark.

Endelig Danmark

Så kom dagen, hvor vi skulle rejse - vi var så spændte allesammen men også lidt bange for alt det nye, vi skulle opleve. At være i flyvemaskinen hvor de serverede mad og sodavand - ingen "pocho and beans" som vi var vant til men små bakker med alle mulige indpakkede ting, og vi havde allesammen et tv - vi følte os allesammen meget specielle.

I Danmark blev vi mødt af mange smilende og venlige mennesker, alle bød os velkommen og gav os varme jakker, huer og vanter så vi ikke skulle fryse i det kolde vintervejr. Vi forstod ikke rigtigt det med sne, vi troede at nogen havde strøet

FARVEL FOR DENNE GANG

Af Birgitte Bech

majsmel ud over hele Danmark, men da vi vovede at tage vanterne af, kunne vi mærke at dette majsmel var meget koldt. Vi boede hos mange værtsfamilier, og vi havde stor gavn af at have lært "gode manerer", før vi rejste til Danmark.

The Pearls er som en stor familie

Efter vi kom tilbage til Uganda har Børn i Afrika sørget godt for os allesammen. Vi går allesammen i gode skoler, og Josephine sørger for, at vi allesammen har det godt. Hun hjælper os i alle situationer gode som mindre gode, vi kan altid få vejledning og råd fra hende. Josephine har - gennem årene - lært os mange ting som at passe husdyr, lave flydende sæbe, spare op og at arbejde hårdt både i skolen og hjemme.

The Pearls er som en stor familie, vi holder sammen, vi hjælper og støtter hinanden og vi er de bedste venner. Vi kan nu selv tage bussen fra vores skoler til Kampala, hvor vi mødes.

Frirum hos Josephine

Samuel slutter vores samtale af med at synge en sang, som han selv har lavet, og den handler om **Børn i Afrika**. Ordene i Samuels sang går lige i hjertet på mig, og trækker vand i øjnene - Jeg foreslår, at han kontakter Tony og får hjælp til musikken til denne smukke sang.

For mig er der ingen tvivl om, at hos Josephine i Kampala har de et frirum, hvor de kan komme f.eks. i deres ferier. Her er plads til og forståelse for, at de skal og kan lave skolearbejde.

Der er heller ingen tvivl om, at alle de unge i The Pearls og deres forældre/familier/værger sætter stor pris på alt det, der gennem årene er blevet gjort for disse børn. Da jeg mødte dem første gang i 2011 var de små ællinger, i dag er de flotte svaner. De er alle "goodwill ambassadører" for Børn i Afrikas arbejde, og de vil altid føle et nært forhold til organisationen, for som de siger: "We are family".

Min tid i Uganda i februar måned forløb ikke helt som planlagt hjemmefra, men sådan er livet jo.

Penge kan være svære at få frem

Vi havde udfordringer med at få penge sendt fra Danmark til Uganda på grund af forskellige ting og sager - tredje gang var lykkens gang, men da det så lykkedes, tog det en lille uges tid, før pengene var i banken i Uganda. Så skulle der udskrives checks og bilag, disse skulle skrives under af Pastor Morris og Josephine, checks skulle indleveres i banken, som sender dem videre til hovedafdelingen, som så godkender underskrifterne. En check måtte hentes og underskrives igen, da hovedafdelingen ikke var tilfredse med underskriften, og det brugte vi så en eftermiddag på. Først derefter kunne vi komme i gang med at få bestilt skrivehæfter, blyanter, kuglepenne, geometrisæt og vaskbare menstruationsbind til pigerne.

Josephines telefon glødede i nærmest 2 uger, der blev spurgt til skolepenge og der blev spurgt om, hvornår vi kom på besøg med blyantsprojektet, så først i min tredje og sidste uge kunne vi pakke bilen og køre mod Kaliro, Iganga og Jinja. Nu blev der lidt på ro på telefonen, men vi mangler stadig besøg på skolerne rundt om i Kampala og i Lyantonde, men det kommer Josephine til at klare på egen hånd i de kommende uger.

Ingen tvivl om at det gør en stor forskel, at vi kommer ud på skolerne med vores ting og sager.

Josephine i samtale med en af lærerne på skolen

Besøg på 5 skoler i Kaliro

Turen til Kaliro er lang, vi samarbejder med 5 skoler i dette område, og denne gang skulle vi besøge skolen som ligger længst væk. Jeg har besøgt de 4 andre skoler, men vi "springer" altid St. Lwanga Buvulunguti Primary School over, fordi der er meget langt ud til den.

Så det var ud af fjerene samtidig med hønsene, og før hanen galede for mange gange, og efter 4 1/2 times kørsel nåede vi frem til Kaliro, hvor vi var inviteret til morgenmad hos skoleleder Joseph og hans kone Florens. Florens havde været i køkkenet hele morgenen for det var nærmest lunch hun serverede: kartofler, hvidkålssalat, stegt kylling, stegt svinekød, avocado, brød, pasta m.m. men da der ikke var matoke, så var det "kun" breakfast. Florens er lærer i en 1. klasse, men hun havde taget fri for at lave mad til os og for at møde os. Efter et ophold på 1 times tid, gik

turen videre mod skolen - 1 1/2 time på de lokale ugandiske veje med mange huller og masser af støv.

Vejen delte vi med legende børn, krydsende geder og høns samt kører på vej efter frisk græs. Omkring en sukkerfabrik mødte vi et sted mellem 50 og 60 lastbiler som holdt på rad og række - fyldt med sukkerrør som skulle afleveres på fabriken, det krævede god tålmodighed at være chauffør på de biler, det kunne tage flere dage, inden de blev lukket ind på fabrikken med deres gods.

Ved ankomsten til skolen blev vi modtaget af en masse af skolens piger, som alle udstødte deres glædesvin - og det er virkelig meget høje hvin. Skolens elever, lærere, forældre, skolebestyrelse samt repræsentanter for de 4 andre skoler sad allerede bænket under de store mangotræer parate til at møde gæsterne fra Kampala. Taler, sang og dans - uddeling af skrivehæfter, blyanter, kuglepenne, genanvendelige menstruationsbind, majsmeal og sukker til lærernes te - en af lærerne var så glad, så han brød ud i en selvlavet sang: "It should be like this every day" og snart sang og klappede vi alle med på den, til dette øjeblik særligt komponerede sang.

Vi spist lunch sammen med lærerne og de 5 skoleledere - dejlig at gense de 5 skoleledere, som jeg har kendt og talt med igennem de sidste år.

Livet på landet strømmer forbi

Ved 16-tiden var det tid til at tage afsked, og så gik turen tilbage mod Kaliro på de røde jordveje. I bilens vinduer "ruller en film op", man kan kalde filmen for "Livet på landet". Børn, der går hjem fra skole, børn der henter vand i gule vanddunke, børn der vasker tøj foran hytterne eller husene, kvinder som koger mad, mænd som sidder i grupper under mangotræerne - snakker eller spiller ludo, hyrden vender hjem med køer og geder, det er ved at blive aften, lyset går på hæld og en helt speciel ro sænker sig over landskabet, som vi kører igennem.

Liv i Iganga

Helt modsat er det, da vi ved 18.30 tiden når til Iganga. Her er fyldt med boder på gaden, hvor man kan købe chapati, stegt kylling, grillede majscolber m.m. Her er boda bodaer, lastbiler, små busser og biler alle vegne, ud fra butikker og barer høres høj musik og det myldrer med mennesker.

Vi finder et hotel at overnatte på - 66 kr. for en overnatning incl. morgenmad som viser sig at være et krus te og en omelet. Der er ikke varmt vand, men jeg får en spand med varmt vand bragt, så jeg kan få vasket alt rejsestøvet af mig. Damen i receptionen synes jeg skal have det bedste rum - lige på hjørnet med al støjen og larmen fra vejen. Men jeg har TV og en ventilator. Døren er tynd som papir, og der udfolder sig et festligt folkeliv på gangen samt fra opholdsstuen ved siden af mit værelse, hvor et TV konstant kører med høj lyd. Fra badeværelset lyder konstant rislen fra et løbende toilet, som jeg trods ihærdige forsøg ikke kan få stoppet. Jeg er træt efter en lang dag, så jeg falder hurtigt i søvn trods alle disse mange blandede lyde.

Askeonsdag

Vi har aftalt morgenmad kl. 7.30, men Josephine dukker ikke op. Det viser sig, at hun er gået til messe - det er askeonsdag - og ved 8-tiden vender hun tilbage med et kors tegnet af aske i panden. Hun spiser hurtigt sin omelet og drikker sin te, vi er parate til dagens arbejde. Først skal vi dog lige aflægge besøg hos en familie i Iganga, den familie jeg holdt jul hos i 2011. Jeg køber ris, olie, sukker, sæbe, brød m.m. og glæden er stor, da vi uventet dukker op. Videre mod skolen Nakigo hvor

Aftenstemning på hovedgaden i Iganga

vi de næste timer taler med eleverne i P 1, P 2, P 3 og P 7 - alle klasser vil gerne have besøg, men vi "nøjes" med disse 4 klasser, som til gengæld får mulighed for at høre mange ting. Det er varmt, luften i klasseværelserne står helt stille trods vinduer uden glas og døråbninger uden døre. Der er mange børn i klasserne - mellem 65 og 120 elever - der er ikke bænke til alle, så man sidder på de lerklinede gulve. Jeg får mange spørgsmål, og det er morsomt at svare - en elev spørger, hvilken slag frugt jeg bedst kan lide i Uganda, og jeg svarer avocado og jackfruit - 2 af lærerne kigger på hinanden og forsvinder ud af klassen for at vende tilbage med en spand fyldt med avocadoer og en jackfruit.

Videre mod Jinja

Ved 12.30 tiden kører vi videre mod Jinja, vi skal nu besøge St. Florens School den lille skole ved jernbanen som var en af de første skoler vi begyndte at samarbejde med i 2008. Skolens leder Madame Florens har langsomt fået udvidet skolen, og lige nu er skolen ved at blive udvidet med 2 klasselokaler mere, takket være en donation fra Canada. På denne skole sidder eleverne meget tæt i klasserne, så det er meget tiltrængt med 2 nye klasseværelser. Da vi ankommer er det midt i fro-

kostpausen, nogle børn er gået hjem for at spise, men som Madame Florens fortæller, hjemme er der ingen mad, så det bliver kun til vand at drikke. Nogle elever får mad på skolen, hvis de altså har betalt for det. Det rygtes hurtigt i området, at vi er ankommet, så børn kommer løbende og springende fra de små hytter og huse omkring skolen, vi samles alle under det store mangotræ som giver dejlig skygge i den bagende sol. Spørgsmålene fra eleverne er mange, men endelig bliver det tid til uddeling af de medbragte skolesager til stor glæde for både elever og lærere.

Vel tilbage i Kampala er vi godt trætte

Inden vi siger farvel får vi også gaver: matokebananer, søde kartofler, toilet-papir og jeg får også en kost. Ved 15.30 tiden er vi på landevejen igen, frokosten ender med en kop "coffee to go" i den ene hånd og en vegetar samosa i den anden hånd. Trafikken fra Jinja til Kampala er tæt, nærmest en lang række af lastbiler, små busser og biler - nogen gange snegler vi os afsted, andre gange står trafikken helt stille men det giver tid til at nyde turen gennem teplantagen og specielt gennem stykket med regnskov, hvor duften minder mig om et besøg i Botanisk Have. Vel hjemme kl. 19.30 falder vi nærmest om i de bløde stole, mens vi evaluerer turen. Ingen tvivl om at disse skolebesøg på flere måder gør en forskel for både elever og lærere - arbejdet giver stadig mening, og **Børn i Afrika** samarbejder nu med 30 skoler.

Farvel til The Pearl of Africa

Det er ved at være tid til at pakke sammen og sige tak for denne gang. Det har endnu en gang været nogle berigende uger, hvor Josephine og jeg har fået talt sammen, diskuteret og planlagt. Ord som miljø, genbrug og bæredygtighed har været diskuteret og vendt, hvordan får vi vist og lært børnene - den kommende generation - at passe på miljøet i deres smukke land så landet også i fremtiden med kan kaldes The Pearl of Africa.

Skoleleder Joseph oversætter til det lokale sprog i Kaliro området, ikke alle børn forstår engelsk

HJERTET I MØRKET

Efter aftale uddrag af en artikel i Sygeplejersken No 8 - 2019 af Susanne Bloch Kjeldsen

"Er det Bodil Lund?"

En eftermiddag i april 1981 ringer telefonen på kontoret hos oversygeplejerske Bodil Lund på privathospitalet Skodsborg Badesanatorium. Det er en mand, som taler engelsk, og der er noget ved hans stemme hun kender.

Privatfoto

døren skjult, indtil han får papirer på, at han er politisk flygtning.

"Det kan jeg ikke," siger oversygeplejersken. Men manden insisterer og beder hende gøre ham en tjeneste i en tone som indikerer, at det ikke er til diskussion. "Jeg ved ikke engang, hvem du er," siger hun tøvende. Til sin forbløffelse får hun følgende svar: "Jeg er Ægyptens præsident. Jeg er Anwar Sadat. Jeg forstår godt, at du ikke vil gøre det for ham, men vil du gøre det for mig?"

Bodil Lund hører sig selv sige: "Jo, jeg skal nok passe på ham."

At skjule en ambassadør i Skodsborg

Det lykkes Bodil Lund at holde sit løfte til Anwar Sadat. Hun skjuler ambassadøren i tre uger i et hus ved vandet i Skodsborg. Hun har aldrig fortalt til nogen, præcis hvor det var.

Bodil Lund er i dag 86 år, og det usædvanlige telefonopkald ligger 40 år tilbage i tiden. I år kan hun fejre 65-års sygeplejerskejubilæum og 40-års jubilæum inden for nødhjælpsarbejde. I breve og taler fra politiske ledere og ambassadører bliver hun kaldt "Danmarks Florence Nightingale", fordi hun med sin indsats har sikret medicin og hospitalsudstyr til syge, som ellers ingen hjælp kunne få.

Med sit hvide hår i bløde krøller og det hjemmehæklede sjal ligner hun umid-

delbart ikke en person, som har slået maskingeværer ud af hænderne på soldater og sat livet på spil for at redde en patient. Men under den venlige og milde overflade gemmer sig en bestemt person, som opnår det, hun har sat sig for. Om det så handler om at få samtlige danske medicinalfirmaer til at donere tonsvis af medicin og udstyr eller få fragtet containere til Afrika. Hendes indflydelse har været så stor, at hun har været med til fortrolige forhandlinger med afrikanske ledere om f.eks. Ugandas fremtid.

Drømmen om Afrika

Bodil Lund har villet være sygeplejerske lige så længe, hun kan huske. Som barn gik hun i adventisternes private skole i Nærum. Adventisterne driver mange hospitaler og skoler i udviklingslande, og Bodil Lund husker, at hun fik en helt særlig varm følelse, når læreren læste breve op fra en klassekammerat, hvis forældre arbejdede i Uganda under 2. verdenskrig og ikke kunne komme hjem til Danmark. Mens andre børn legede med bondegårde, byggede Bodils far en legetøjsmodel af en afrikansk sundhedsklinik til sin datter, hvor hun kunne løfte stråtaget af klinikken og flytte rundt på patienter og sygeplejersker.

I 1954 blev hun sygeplejerske fra Amts- og Bysygehuset i Kalundborg, og

Hun bekræfter, at hun er Bodil Lund, men han spørger alligevel flere gange, om hun virkelig er den, hun siger, hun er. Han spørger, om hun kender den ugandiske ambassadør i Danmark, og det svarer hun ja til.

Hun ved at ambassadøren er gået under jorden, fordi han står til at blive sendt hjem efter et militærkup i Uganda, og at hans liv i så fald vil være i fare. 45 af hans slægtninge er blevet dræbt. Manden i telefonen spørger derfor, om hun vil hjælpe med at holde ambassa-

Foto: Rasmus Flindt Pedersen

Bodils far byggede en legetøjsmodel af en afrikansk sundhedsklinik til sin datter, hvor hun kunne løfte stråtaget af klinikken og flytte rundt på patienter og sygeplejersker.

Bodil Lund holder gerne foredrag om sine oplevelser i Uganda og andre steder. Henvendelse til formanden. I øvrigt er der ved at blive skrevet en bog om Bodils liv med udviklingsarbejde.

efter et par års supplerende uddannelse lå verden åben for den store drøm om at rejse til Afrika. Men en stofskiftesygdom satte en brat stopper for planen om at bo i Afrika i længere tid. *"Det var en drøm, der blev knust og det slog mig fuldstændig ud."*

Ilddåb i at opbygge et ødelagt hospital på en uge

Onsdag den 11. april 1979 flygtede Ugandas berygtede diktator Idi Amin ud af landet i en helikopter, efter at oprørsstyrker havde indtaget landet og erobret hovedstaden Kampala med mange dræbte til følge. Under Idi Amins otte år lange diktatur blev over 300.000 mennesker henrettet, fordi de enten blev opfattet som politiske fjender, eller fordi de tilhørte religiøse eller etniske mindretal eller var intellektuelle.

Adventisternes hospital Ishaka Adventist Hospital sydvest for hovedstaden, havde været brugt som kaserne for Amins soldater, og efter de var flygtet, var hospitalet blevet rippet for medicin og alt udstyr. På grund af Bodil Lunds erfaringer med at samle medicin ind til spedalskhedshospitalet i Sierre Leone et par måneder før blev hun spurgt, om hun ville stå for det.

Det lykkes Bodil at få Apotekerforeningens formand til på generalforsamlingen at opfordre deltagerne til at hjælpe. Hurtigt ringer han og fortæller: *"Alle medicinalfirmaer og apoteker vil hjælpe. Du kan henvende dig til de administrerende direktører."* Det var jo fantastisk siger Bodil.

På vej til Uganda

Bodil Lund er blandt de første udlændinge, som rejser ind i Uganda i bil fra Kenya, hvor hun rejser sammen med en dansk adventistpræst og en repræsentant fra den svenske udviklingsorganisation SIDA. De bliver mødt af et syn, som hun aldrig glemmer.

"Der var ikke ryddet op efter kampene, da Amin blev jaget ud. Der lå

Foredrag med Bodil Lund

Vi håber at corona-situationen er bedre i maj måned og satser på at afholde foredrag med Bodil Lund omkring hendes arbejde med hjælp til Uganda i årene omkring tiden med Amin og Obote. Det bliver om alt går vel mandag d. 25. maj kl. 19 i Vangede Kirkes lokaler, Vangedevej 50, 2820 Gentofte. Vi håber at mange medlemmer og andre interesserede vil slutte op.

*stadig lig i gaderne. Jeg husker især en ældre kvinde, som grå af støv kravlede frem fra en ruin og omfavne-
de mig. Det var synet af en hvid kvinde, der havde over-
bevist hende om, at nu måtte der være fred i Uganda."*

Bodil Lund er tre uger i Uganda, og da hun rejser hjem, er hun overbevist om, at indsamlingen på 30 tons medicin til Uganda var en engangsforestilling. Men få dage efter bliver hun kontaktet af den ugandiske ambassadør i Danmark - ham som hun senere hjælper med at holde skjult. Han fortæller at Ishaka Hospital nu er i drift, og at hans bror - præsidenten - har bedt ham spørge, om Bodil Lund vil samle sammen igen til regeringshospitalet Mulago.

Selv om Bodil Lund er fuldstændig slidt op, lykkes det endnu engang for hende at få samlet 20 tons medicin og få det pakket i en container og transporteret til lufthavnen.

Imidlertid kommer der et nyt militærkup, og her er det at ambassadøren i Danmark er nødt til at gå under jorden og få hjælp af Bodil Lund.

40 års arbejde med hjælpearbejde

Efter endnu en tur til Uganda, hvor Bodil er tæt på at blive dræbt af de Tanzanianske befrielsesstyrker, men med nød og næppe slipper med livet i behold, fortsætter Bodil Lund sit utrættelige arbejde med at få medicin og udstyr til hospitaler i mange lande.

"En del af glæden ved at være menneske, er at kunne være med til at afhjælpe bare lidt af den nød som mange lider under i verden."

"Det handler om at opbygge tillid. Men det handler nok også om, ikke at være bange for at omgås nogen slags mennesker, heller ikke selvom det er mennesker med magt. Fra mit arbejde som sygeplejerske har jeg lært, at mennesker altid skal behandles optimalt og dermed forskelligt for at kunne blive behandlet ens."

Bodil Lund er stadig aktiv. I april 2019 sendte hun en 40 fods container - den største container - med medicin og udstyr til fem hospitaler i Uganda, og i starten af 2019 var hun til reception på ambassaden for at tage godt imod endnu en ny ambassadør fra Uganda.

Masomo status 2019

Først en stor tak til alle som har støttet Masomo med et fast beløb hver måned eller med et engangsbetrag. Også en stor tak for donationer fra firmaer og andre organisationer. Årets samlede støtte blev på 699.347 kroner, og de er brugt, så de fattigste børn og familier har fået en lidt bedre hverdag.

1. Skolepenge til 313 børn

Skolepengene stiger fra år til år. For nogle skoler ser det ud som om skolegangen er gratis. Men så skal der betales for en ekstra lærer, vand og el, ekstra undervisning, indsamling til en skolebus, udvikling af skolen, kirkepenge, betaling for eksamener og opgaver i ferien. Det bliver ca. 140 kroner per termin. Der er 3 terminer hvert år. Dertil kommer mad, uniform, bøger, kopipapir a 500 blade og en lang række af andre ting, som eleverne skal møde med.

Det betyder, at en elev i 1. klasse skal betale 390 DKK plus bøger for 1. term til en kommuneskole, som ser gratis ud. De fleste skoler tager et noget højere beløb. Forældrene prøver at spare, hvor det er muligt - og det bliver på maden. Når jeg spørger rundt på skolerne, sidder omkring 1/3 af børnene uden mad i skolen. Gennem Masomo får 276 fattige børn alt betalt, indtil de slutter 7. klasse (Primary 7). 28 af de dygtigste og mest motiverede elever er fortsat i Senior 1 og afslutter med kandidatklasserne Senior 4 eller Senior 6. Hvis en elev vælger en meget dyr kostskole, må han eller hun selv finde personer, som også kan bidrage. I 2019 sluttede 3 elever støttet af Masomo Senior 4, og 2 elever sluttede Senior 6. Spørgsmålet er, hvad stiller vi op med dem?

Der er desværre alt for mange børn, som ikke kommer i skole. Med stigningerne på mad og skolepenge er det svært at støtte flere. Det er vigtigt at kunne betale for de børn, der er startet indtil de slutter i 7. klasse, og samtidigt skal det være muligt at følge børnene og deres resultater. På Kalangala vil der i 2020 derfor ikke være nye børn i 1. klasse, som støttes af Masomo. På skolen i Masaka er der dog tilføjet en søster til 2 brødre, som allerede går der. Pigen boede alene med en voldelig far.

2. Uddannelse til 10 unge

De børn, som er blevet støttet gennem hele skoletiden er dels forældreløse børn, børn hvis forældre er handikappede, analfabeter eller har Aids, samt børn med andre problemer. Det er derfor fantastisk, at 7 nu er under uddannelse. Der er mekaniker, sy/design, business, skolelærer, computer, frisør og laborant. Derudover går 3 på universitetet.

3. Skolen i Mpigi er blevet renoveret

Den største enkeltstående post i 2019 er støtte til Skt. Peter skolen i Mpigi. Der er kommet nye møbler, tavler, toiletter, køkken samt solcellestrøm. Skal skolen hjælpes helt færdig, mangler der tagrender og en vandtank. Kontoret er ussel, men det er sympatisk, at skolelederen prioriterer børnene før sit eget kontor. Eleverne strømmer til, selvom de endnu ikke ved, at alle får gratis mad i 2020 via en sponsor.

4. Støtte til husleje for fattige

Når en familie ikke kan betale husleje, bliver de smidt ud. Ejerne af de små værelser er ikke så tålmodige som tidligere. Man skal altid betale mindst 3 måneders husleje forud ved en ny aftale. Det er svært for familien at samle penge ind til 3-4 måneders husleje, så de kan være hjemløse i lang tid. Derfor er en håndfuld enlige mødre og tidligere gadebørn blevet støttet - både ved akutte problemer og mere permanent.

5. Operation af Pius med klumpfødder

Jeg mødte Pius, da han var 4 år. Drengen er født med klumpfødder, og moderen bærer ham hver

Aktiviteterne i 2019 var:

1. Skolepenge til 313 børn
2. Uddannelse til 10 unge
3. Skolen i Mpigi er blevet renoveret
4. Støtte til husleje for fattige.
5. Operation af Pius med klumpfødder
6. Støtte til kvindegruppe på Kalangala.
7. Akut støtte ved trafikulykker og sygdom
8. M-lisada har indviet deres skole
9. Nyt band i Nansana

Skolen mangler stadig lokaler, så P.7 sidder under træet og bliver undervist. P.1 og P.2 deler et klasseværelse. Når de har fri til frokost, rykker P.7 ind i deres lokale.

dag mange kilometer fra Nsambia til byen, hvor hun knækker nødder og kan tjene 7-14 kr om dagen. På Cisu hospitalet nær Entebbe er der dygtige læger, som kan hjælpe med misdannelser. En operation af Pius kostede ca. 1800 kroner. Det var ikke dyrt, hvis drengen kunne blive helbredt. Så kom operation nummer 2. Så skulle der laves specielle støvler. Så skulle drengen til optræning 3 gange ugentligt. Så skulle han have en gå-vogn. Det blev en længere proces end forudset. Pius kan stadig ikke gå og skal måske opereres igen. I mellemtiden har ejeren af deres værelse sat en hængelås på døren, da moderen (alene med 6 børn) ikke kunne betale husleje. På grund af problemerne med drengen, har moderen mistet sit arbejde. Der er ikke et system, som kan hjælpe familien videre.

6. Støtte til kvindegruppe på Kalangala

Den kvindegruppe på Kalangala, som har fået lovlig fiskenet, er i gang med at købe en båd, så de ikke behøver at leje af andre. Det betyder, at de får en noget bedre indtægt i fremtiden. Fiskeriet giver arbejde til mange, og kvindegruppen arbejder godt sammen.

7. Akut støtte ved trafikulykker og sygdom

Når en fattig familie rammes af ulykke, skal der handles hurtigt. Masomo støttede derfor en ung pige, da hun brækkede benet ved et trafikuheld. Pigen er opereret og får ikke men. Anderledes gik det for en landmand, der blev kørt ned, og kom på en lokal klinik med et brækket lårben – i Masaka. Familien havde ikke penge til at han kunne blive flyttet til et hospital og få den rigtige behandling. Jeg var så heldig at få en kørestol til ham, men da den skulle afleveres, var manden forsvundet, og familien vidste ikke, hvad der var sket. Hans børn går ikke mere i skole. Jeg møder alt for mange mennesker i nød, men heldigvis er det muligt at hjælpe ind imellem.

8. M-lisada har indviet deres skole

Børnehjemmet M-lisada har i mange år ønsket at få deres egen skole. Februar 2019 åbnede skolen i Bombo - dels for deres egne børn, dels for børn i området.

Der var mange udfordringer med manglende møbler, tilslutning af vand, og penge til at få skolen i gang. Masomo har derfor støttet med et pænt beløb i alle 3 terms. Det bliver også nødvendigt med støtte i 2020, men med et mindre beløb. De sidste år har M-lisada arbejdet på at få toldfritagelse, så vi kan sende en container. Der mangler stadig gode skolemøbler, ligesom der er mange andre ønsker om hjælp fra DK. Endnu

er det ikke lykkedes.

Masomo har arbejdet sammen med M-lisada siden 2007. På grund af ledelsesproblemer blev alle ansatte skiftet ud og nye ansat for 2 år siden. Jeg kender derfor mest de få personer som startede M-lisada, og ikke de nye ansigter. Derfor kommer jeg der ikke ofte, men har hjælp af en tidligere ansat til betalinger og andre ting.

9. Nyt band i Nansana

En tidligere gadedreng fra M-lisada har med succes startet et band på Kalangala og derefter i Iganga. Han er nu klar til at starte et band i Nansana. Instrumenter er dyre, så han starter med et lille band.

10. Nye mål for 2020

Uganda er stort, og mange ønsker støtte til deres projekter. Det har ikke været svært at vælge John Kasule til næste projekt. John har arbejdet på Nsambia børnehjem i mange år. Da han stoppede der, besluttede han at hjælpe arbejdsløse unge i gang med forskellige praktiske uddannelser.

Han har et hus og jord ca. en times kørsel nord for Kampala og vil starte med et sykursus, da hans kone er sylærer. Derefter – eller samtidig – kan de piger som ønsker det, starte på frisøruddannelsen.

Drengene skal i gang med tømreruddannelse. Alle aktiviteterne afhænger af den støtte, som kommer. Et er helt sikkert – John Kasule er blandt de mest ærlige mennesker, jeg har mødt.

Tak

På mine ture til Uganda (9 rejser i 2019) bruger jeg tiden til at følge op på tidligere projekter. Det er godt at se, at bygningerne står, solcellerne virker, og børnene er i skole. På mange ture er det muligt at dele rigtigt pænt tøj, gode sko, og tæpper ud. Det meste, man kan købe i Uganda, kommer fra Kina og er en ussel kvalitet.

Det er også en stor glæde at møde unge, som har fået hjælp til skolegang og uddannelse. De klarer sig godt nu, og de takker mange gange for den chance, de fik. Den tak vil jeg slutte med at give videre, og jeg håber at 2020 bliver et godt år for det nye projekt med John Kasule i spidsen for arbejdsløse og uuddannede mennesker nord for Kampala.

Mange hilsner Jonna Kildebogaard, BiA Masomo
Jonna kan kontakt på jonna@kildebogaard.dk

Kære Børn i Afrika

Søndag den 8. marts skulle vi med indsamlingsbøssen i hånden have samlet ind i næsten 1100 sogne. Men corona-virussen spændte ben for de mange indsamlere, som havde meldt sig, FDF'ere, spejdere og ikke mindst for indsamlingslederne, der havde alt parat til Sogneindsamlingen.

Indsamlingsbøssen blev erstattet af mobiltelefonen; og med sms og MobilePay fik vi på en uge i fællesskab samlet over 4,5 million kroner ind til nogle af verdens mest sårbare mennesker, der er ramt af klimaforandringerne. Det havde vi ikke troet – **tusind tak!**

Som generalsekretær var det ikke en let, dog nødvendig beslutning. Men vi fik taget den i tide.

For mig er det samtidig tankevækkende, at vi herhjemme er blevet ramt af følelsen af sårbarhed, der påvirker den enkelte af os og vores liv med hinanden. En fælles sårbarhed, som vi deler med mennesker ude i verden, som allerede kender den alt, alt for godt.

Tak for al jeres forståelse, opbakning og støtte til disse mennesker og Folkekirke Nødhjælp.

Birgitte Qvist-Sørensen

Generalsekretær
mail: biqs@dca.dk

MOBILEPAY 114400

NETBANK:

REG. 4183

KONTO 605 2800

MÆRKET: BIA

Kære ven af Børn i Afrika

Det er tid til fornyelse af dit medlemskab.

Ved et medlemsskab er du med til at sikre foreningens virke og som medlem vil du modtage foreningens medlemsblad, der udkommer 3 gange om året. Endvidere er du med til at sikre, at vi som organisation fortsat kan opretholde skattefradragsret for gaver og modtage tilskud fra tipsmidlerne.

Vi beder dig indbetale kontingent - 100,- kr. for enkeltmedlemmer og 150,- kr. for familier - efter anvisningen herunder.

Alle gaver og kontingenter bidrager til forbedring af fattige børns forhold i Uganda!

Kontingent 2020

Enkeltpersoner	100 kr.
Familier	150 kr.

Giv en gave til Børn i Afrikas arbejde - og få skattefradrag

BRUG MobilePay

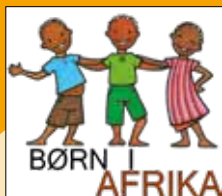
410067

BRUG NETBANK

Børn i Afrika - kontingent, skoleprojekter, husbyggeprojektet, gaver: Reg./kontonr: 2348 5906851158

Masomo - støtte til handikappede, medicin, skolegang, møbler: Reg./kontonr: 2348 6448983690

HUSK altid at skrive formål, f.eks. "kont" for kontingent eller blot "gave" og gerne BiA-nr. eller CPR-nr. i teksten. Har du skolesponsorat eller giver gaver er dit CPR-nr. nødvendigt for at Børn i Afrika kan indberette beløbet til Skat. Send i forbindelse med første indbetaling en mail med CPR-nr. og navn, adresse og tlf. til os på borniafrika@gmail.com (Hvis du ikke ønsker at skrive dit CPR-nr., så skriv dit navn og gerne fødselsdato på indbetalingen).

BØRN I AFRIKA

Richard Mortensens Vej 170
DK-2300 København S

Tlf. +45 5281 5264
CVR: 2801 8754 - ISSN: 1904-6308
www.borniafrika.dk
borniafrika@gmail.com

Vil du være med til at skabe håb for verdens fattigste og mennesker i nød og støtte Folkekirkens Nødhjælp, som er samarbejdspartner med Børn i Afrika, kan du sende din donation til bank/giro: 4183-605 2800 mrk. 500049 eller MobilePay 2020

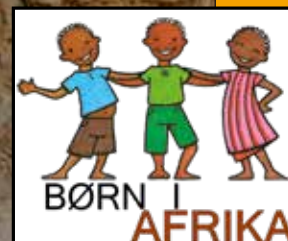
BESTYRELSE

Karsten Dam, formand - tlf. 2990 5009 - karstendam30@gmail.com
Birgitte Bech, næstformand - tlf. 2617 9710 - bech.birgitte@gmail.com
Asta Espedal, kasserer - tlf. 4220 1887 - astaespedal@gmail.com
Erik Foged, sekretær og medlemsblad - tlf. 2856 0954 - erik@efoged.dk
Lars Ravn, bestyrelsesmedlem - tlf. 2488 9183 - larsravn62@gmail.com
Kristin Espedal, bestyrelsesmedlem - tlf. 6184 9693 - kristin@espedal.dk
Kathryn Tegner, bestyrelsesmedlem - tlf. 6133 8077 - kat.tegner@gmail.com
Jonna Kildebogaard, bestyrelsesmedlem for Masomo - tlf. 2536 9413 - jonna@kildebogaard.dk
Suppleanter: Aase Liljedahl og Jan Kildebogaard

Ansvarshavende redaktør: Karsten Dam. Webansvarlig og layout: Erik Foged. Forside: Karsten Dam. Tryk: GP-Tryk A/S

BYG ET HUS
En anpart koster 850 kr.
Indbetal på bankkonto
2348-5906851158

2020B

Et hus til 87-årige Evelyn, hendes datter og barnebarn

Evelyn er en 87-årig kvinde fra Kasese landsbyen i Kyewanula sogn i Lyantonde distrikt. Hun er enke og bor med sin 46-årige datter Monica Nampiiija, der er hiv-positiv og enlig mor til en 10-årig søn Yusuf Tinkasimire.

Børn i Afrika har støttet familien de sidste 2 år ved at betale frokost og skoleudstyr for Yusuf, der går på Kyewanula Primary School. De tre i familien har ikke nok jord til at være selvforsynende med mad, og må nøjes med et enkelt måltid om dagen. Huset de ejer er i meget dårlig forfatning, med huller i taget som lader vandet rende ind i regntiden. De har ikke noget latrin og de tilbereder mad over ildsted under åben himmel.

Børn i Afrika ønsker at bygge et nyt hus for dem, med såvel latrin, vandtank og køkkenområde under tag.

En særligt udsat gruppe af børn i Uganda er de børn, hvis forældre er døde eller syge af AIDS/HIV. I Rakai-distriktet, hvor **Børn i Afrika** samarbejder med organisationen Racobao, har vi skaffet midler til nye huse til 24 familier. 40 anparter á 850 kr. er tilstrækkelige til et solidt murstenshus med senge, vandtank, latrin m. bad og køkkenhalvtag (udendørs konstruktioner så man undgår ild og røg inde i huset).